

домородіе сзстоаніе-то; но сичко е было залуду. Не дава ми са, па са недава. Тропалз съмь тука и тамо, но нигдѣ ми не отвориѣа. Секій пѣтз съмь са излягалз въ надеждѣ-тѣ. Найсилны-те ми желанія останаѣа праздны; найправедны-те ми изчекванія са осуѣтиѣа.

Азъ признавамъ, человекѣе, чи е сичко-то това истина, що говоришъ. Но пакъ ти кажъ, чи е таа твоа жалба иста такава, каква то и на други-те человекѣцы, кои-то така да речемъ, насилно ищѣтз отъ Бога онова, що имъ са види въ очи-те чи е за тѣхъ найдобро и прьво. Такива человекѣцы нищо друго не видатъ, нежелатъ нити очекуватъ, но само онова, кое-то съ въ главѣ-тѣ си уврѣтели. Пакъ съ оскѣнз това още толко въ това упорни, що то много пѣти забораваатъ за толкова свое добро и богатство, отъ кое-то са мнозина такива като тѣхъ докрай лишаватъ. Тѣмъ е онова, що иматъ, секиденшно, и сматратъ го советъмъ равнодушно; а на противъ онова, що желатъ и за кое-то чезнатъ, толко имъ е мило и драгоцѣнно, като чи са сичко-то тѣхно благополучіе въ него сзстои. Отъ тука и дохождатъ после толкова незадоволенства и потайны скърбы тѣхни. То е причина, що такива человекѣцы презиратъ и немаратъ за онова що иматъ. То е причина, що толкова радости въ животъ-атъ си отфѣрлатъ, кои-то бы могли спокойно да уживатъ.

А що са съкое наше желаніе не исполнава, и, що съкое наше предпріатіе не испада ни за рѣкъ, то быка зато, да са увѣриме, чи има нѣкой, кому-то е сичко-то подчинено, и кой-то съ сичко управлава. Защо, какъ ти са чини, человекѣе, да ли